

gerne om Bankloven i Tiden, før Loven blev vedtaget, vil man finde, at de Spørgsmaal, der den Gang væsentligst optog og interesserede de Parter, der deltog i Forhandlingerne, i de senere Aar har spillet en forholdsvis ringe Rolle. Derimod er der kommet Forhold frem, der har gjort, at vi nu maaske kommer til at diskutere Ting, som man den Gang ikke skænkede saa megen Opmærksomhed. Jeg skal saaledes nævne, at et af de Omraader, som man var mest uenig om under de tidligere Forhandlinger, var Forholdet mellem Banker og Sparekasser. Der var en ganske naturlig Frygt hos store Dele af de interesserede Kredse for, at Bankerne i for stærk Grad skulde genere de bestaaende Sparekasser, og man ønskede derfor en Banklovgivning, der i nogen Grad kunde hemme denne Konkurrence. Efter den Udvikling, Banker og Sparekasser i de senere Aar har været underkastet, tror jeg, at dette Forhold ikke længere er til Stede. Opfattelsen i Befolkningen i al Almindelighed har klaret sig, saaledes at enhver, der ønsker Forbindelse enten med en Bank eller Sparekasse, ved, hvilke Forhold han gaar ind til. Han ved, hvilke Institutioner det er mest betryggende at anbringe sine Midler i, og i Konsekvens deraf ved han, hvor han løber den største Risiko ved at anbringe sine Midler. Man kan nu ganske anderledes skønne over disse Forhold paa Grund af de foreliggende Erfaringer end tidligere. Jeg tror derfor, at denne Frygt ikke længere er til Stede. Jeg tror, at man i Almindelighed er klar over, at den ene Institution er lige saa berettiget som den anden, og at de begge vil være i Stand til at hævde deres Plads og fylde deres Opgave. Der var ogsaa andre Forhold, der var stærkt fremme under de tidligere Forhandlinger, men som nu er gledet i Baggrunden. Man var saaledes den Gang fra forskellig Side ængstelig for, at der ikke blev paalagt Bankerne tilstrækkelig strenge Regler med Hensyn til den Likviditet, man maa kræve af en Bank. Jeg erindrer saaledes, at der fra forskellig politisk Side var stillet Ændringsforslag, der paalagde Bankerne en større Likviditet end den, der findes Bestemmelser om i den nuværende Banklov. Selvfølgelig har det sin Betydning, at en Bank er likvid; det er en Nødvendighed, at den er saa likvid, som Forholdene tillader det. Men hvis man har lagt Mærke til de Udskejelser, om jeg maa kalde det saa, de Uheld og Sammenbrud, der har fundet Sted i de senere Aar, vil man have

set, at disse i meget ringe Grad er foranlediget ved, at Bankerne ikke har været tilstrækkelig likvide, de er snarere sket paa Grund af helt andre Omstændigheder. Jeg vil ikke med disse Ord have udtalt noget som helst om, at jeg vil tilraade at begrænse det Likviditetskrav, der naturligt kan stilles til en Bank; jeg har blot villet gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal nu i Forhold til andre er gledet noget i Baggrunden.

Den højtærede Minister har i sit Lovforslag været meget opmærksom, synes det mig, paa de Aarsager, der har været de væsentligste til de Banksammenbrud, der er sket i de senere Aar, været opmærksom derpaa paa den Maade, at han har foreslaaet Bestemmelser, der tilsigter at formindske Udsigten til, at denne Slags Ting i Fremtiden vil kunne ske. Jeg sigter her for det første til de Bestemmelser, der gaar ud paa, at Bestyrelsesmedlemmer og Direktører ikke kan engagere Banken med sig selv i den Grad, som Tilfældet hidtil har været og endnu er. Gennemgaar man det Bilag til Lovforslaget, der angaar de Banksammenbrud, der har fundet Sted i de senere Aar, og ser efter, hvad der har været Aarsagen til disse Sammenbrud, vil man se, at Aarsagen hovedsagelig er en for stærk Udnyttelse fra Direktørernes og Bestyrelsesmedlemmernes Side af deres Kredit i Bankerne, med andre Ord, at Direktørerne og Bestyrelsesmedlemmerne har haft for frie Hænder til at disponere over Bankernes Midler og i mange Tilfælde har gjort det ganske ukritisk, hvorved der er opstaaet Situationer, som har ført til de paagældende Bankers Sammenbrud. Dette er en af Hovedgrundene. En anden Hovedgrund er den, at Bankerne har engageret sig for stærkt med enkelte Kunder, det gælder navnlig de mindre Provinsbanker, der raader over en mindre Kapital. Man har indenfor sit naturlige Omraade en Industri eller et Foretagende, der kræver en uforholdsmæssig Kapital for at kunne arbejde; kommer en Bank for langt ud med en saadan Kunde, kan det let — det har man set mange Eksempler paa — i en given Situation overstige Bankens Kræfter; og Banken maa da lukke. Disse to Forhold viser sig ved en Gennemgang af Materialet at have været Hovedaarsagerne til de skete Banksammenbrud, og jeg er derfor glad for, at den højtærede Handelsminister har foreslaaet skærpede Bestemmelser, hvorved det gøres muligt ikke helt at ophæve, men dog ganske betydeligt at nedsætte den Risiko, der er paa disse Omraader.